

Evangelí del divendres de la setmana I de Quaresma: viure la vida dels altres

Si davant l'altar “et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allí mateix la teva ofrena i ves primer a fer les paus amb el teu germà”. La comunió amb els altres s'enforteix amb petits gestos de reconciliació, perdó i misericòrdia.

Evangelí (Mt, 5, 20-26)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—Jo us dic que, si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

Ja sabeu que es va dir als antics: *No matis*, i el qui mati serà condemnat pel tribunal.

Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el qui el maleeixi acabarà al foc de l'infern.

Per això, si en el moment de presentar la teva ofrena a l'altar, allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allí mateix, davant l'altar, la teva ofrena i ves primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presentar la teva ofrena.

Afanya't a arribar a un acord amb el qui et vol denunciar, mentre vas amb ell camí del tribunal, no sigui cas que et posi en mans del jutge, i el jutge en mans dels guardes, i et tanquin a la presó. En veritat t'ho dic: no en sortiràs que no hakis pagat fins l'últim cèntim.

Comentari

Jesucrist no ha vingut a abolir la Llei de Moisès, sinó a donar-la plenitud. Amb Ell i en Ell, la vida d'un cristià deixa de ser un conjunt d'obligacions, deures i pràctiques, i es converteix en una vida plena de lliurament i felicitat satisfeta.

I així, el precepte de “no matar” s'enriqueix. És interessant notar que, com més petita és l'ofensa, més gran és el tribunal a què un s'enfronta i el càstig que s'imposa. Omplir-se d'ira

comporta ser reu de judici per part del tribunal previst per a qui assassinava; el que insulta és reu del Sanedrí, un judici més sever que l'anterior; maleir comporta el foc de l'infern; finalment, tenir alguna cosa contra un germà suposa estar fora de la comunió amb Déu.

En parlar així Jesucrist causaria estupor. Ho fa per assenyalar l'arrel del problema, allò que està veritablement en joc: la comunió amb Déu passa per la comunió amb els homes.

No matar no és no fer mal l'altre, sinó cercar la comunió amb l'altre, entrar veritablement a la seva vida, portar la vida de l'altre sobre les espatlles.

No hi ha una via intermèdia. O la vida de l'altre és radicalment estimada o és aniquilada. O frueixo de la presència i de la vida de l'altre, o la rebutjo, la trec del mig.

Aquesta és la vida que ens ofereix Jesucrist, aquesta és la plenitud: estar a la vida dels altres. Gaudir dels seus èxits, talents i capacitats, alegries i projectes; caminar amb ells en els fracassos, penes i dolors. Abraçant-los del tot; perdonant-los i acceptant-ne el perdó. La comunió amb els altres s'enforteix amb petits gestos de reconciliació, perdó i misericòrdia. És una nova manera de viure, més enllà de nosaltres mateixos.

Luis Cruz // markzfilter -
pixabay

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
divendres-de-la-setmana-i-de-
quaresma-viure-la-vida-dels-altres/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-divendres-de-la-setmana-i-de-quaresma-viure-la-vida-dels-altres/)
(22/03/2026)